

Mulattató, mindent felölelő lap, a füllentések világából.

Megjelen minden hó 1. és 15.-én.

II. ÉVFOLYAM.

Eger-Budapest, 1881. ápril 15.

8. SZÁM.

Előfizetési ár:

Egy évre	2 fl. - kr.
Fél évre	1 fl. - "
Negyed évre	- 50 "
Egyes szám ára	- 10 "

Felölös szerkesztő: Vitéz Hány János.

Kiadja egy társulat.
Hirdetések elfogadtatnak Egerben Kohn Dávid
kő- és könyvnyomdájában.

Szerkesztő és kiadóhivatal,
hova a lap szellemi része és az elő-
fizetési összeg beküldendő: Eger, ser-
vita utca 393. sz.

A MESIÁS.

(Hösköltemény)

IRTA: ANTISZEMITAY.

MOTTÓ: „Akkor lesznek szelek
Zordon időjárás
S megjö Izraelbe
A nagy vigasztalás.”
Sz. Habakuk

I.

„Borzasztó az idő, zúg morog a szélvész,
A villám lecsapni pillantatonként kész.
Soha ilyen időt, nagy nap előjele,
Fenséges Jehova mit akarhatsz vele?

Hat ezer év immár le-lejárja magát,
S nem látott még eddig soha ilyen csodát.
A Smüle se házal nyúl meg birka bőrrrel,
Mit akarsz Jehova borzasztó időddel?

Bela ütne abba ma az isten nyila.
Ki seftelni menne a buza piacra,
Ki így óbégatva hogy: „Mivan eladó!”
Feneketlen mélybe ragadná a manó.

Ah! de nagy Jehova mi lesz hát mi velünk,
Ha ősi szokásként többé nem seftelünk? —
Nem csalunk, rabolunk, nem a Thalmud mondja. . .
Elhagyod-e néped fenséges Jehova?

Drága fiam Khóbi hiába nő majd fel,
Rüfke s Száli lányom ah! ki veszi majd el?
Kire száll a tollú itt halomra gyűjtve,
E sok drága árú: bőr halomra vetve?

Ürge bőr birkával, kutya bőr tehénnel,
Szamár és bivaly akár ezerével,
Menyét bőr is elég, nyuszt, hermelin annyi.
Hogy ha összerakom, padlást fogja nyalni.

Hát még a disznó bőr, a sok drága vidra
Ha elvesz Izrael ugyan kire szállna?
Kire a sok zálog arany s ezüst pénzben,
Melyen a világot megvehetni félen?

A zálog s kötlevél, százsoros uzsora
Mely az uri rendet egy hurokban tartja,
Kire szálna, kire, ha elvesz Izrael?
Fenséges Jehova hagyj fel az idővel“ . . .

Jaks Pinkheles atya ilyen jajgat panaszt,
Rámordul a vihar, messze ragadja azt.
Néhány pillanat és — a földet bejárja,
Mi véstt sejt Pinkheles az orthodox atya.

„Aj-váj“-tól hangzik a vidék merre szem lát,
Nem hall a fül mást mint siró rivó jaját,
Kicsinynek és nagynak, asszonyoknak és férjnek,
Kik a nagy vihartól úgy remegnek, félnek.

„Mindenkihez szólok“ — mond Pinkheles atya,
Fülel Izraelnek apraja és nagyja. —
„Forduljunk az éghez ajtatos imával,
Kérdezzük mit akar tenni szolgálival?”

S pokolbeli zajnak se vége se hossza,
Röpül az imádság, sok vón ki hallgatja,
Mert én kételkedem, hogy legyen oly Isten,
Ki örömet lelne ilyes tiszteletben. . . .

Miután morogtak néhány óra hosszat,
Jaks Pinkheles atya pislant egy laposát,
Megersmitja lágyan helyét a hajának,
S mintha Mózsés szólna, csend lön, hallgatának.

„Kiválasztott nemzet, igaz hitű né em,
Kijelenté az úr hó ima közt nekem,
Miért e zivatar, dörgés és villámlás,
Izrael népére jó nagy vigasztalás.

Hát nem tudjátok már, hogy mi történt akkor.
Midön kötáblákon, (igaz rég volt e kor,)
Tíz parancsot kaptunk? Villámlott és dörgött,
Mi történhetik hát most villámlás között?

Mi történhetnék más, teljesül az irás:
Megjö Izraelbe a nagy vigasztalás,
Eljön a messiás. Örülj s vigadj népem,
Ezt jelenté az úr hó ima közt nekem.“

Felordít izrael oly borzasztó képen,
Hogy egy felhőske sem maradt fenn az égen,
És e nagy csodára, hogy az ég kitisztult,
S a vihar is elült s hogy nár a szél sem fujt,

Rettenetes seftet akarnak kezdeni,
Török a fejüket, hogy kéne rászedni
Majdan a Messiást. Hiszen csak lesz pénze?
Erre Pinkhelesz úr így szól hevényebe:

„Azonban ne hidje senki ember fia,
Hogy mindent elmondtam s lehet lódulnia;
Sok van még itt hátra, de vegyük csak rendbe
Hogyan fogadnátok mondjátok, Egerbe?

Bizony szégyen ez ránk: egy emberünk sincsen,
A ki a fenséges Messiásnak tesszen.
No de ne féljete, szemeltem már én ki
Pozsonyban egy papot, ezt fogjuk elhívni,

Tetszik az az Úrnak, elkészíti utját,
Hej! jámbor egy ember soh'sem ett szalonnát;
A Thalmudot tudja apránként beszédte,
Mert gyerek korában ezt kapta levesbe.

A seft t is érti, — no de nem dicsérem.
Hiszem, méltóképen úgysem dicsérhetem;
Hanem arra kérlek titeket és intlek,
Hogy e nagy férfit el ne feledjétek.

„Szent Pinkhelesz szava, úgy lesz mint akarja,
Hiszen nagy Jehova szólott ő általa!“
S el is mentek mindjárt, sürgönyöztek érte,
S a pozsonyi nagy pap mindjárt megigérte.

Volt pedig martius harminczegyedik napja,
Midőn a nagy papot Izrael fogadta,
Összeszedte magát az orthodox sereg
Mind az egész falca a vasútnál hemzseg.

Elől a nép véni, röffel a kezükben,
Vannak vagy kétszázan, vagy talán még többen.
Fontos arcot vágnak s azon studiroznak,
Hogy egy rőf vászonzóból kettőt hogy öllőznak

Aztán a tanítók, utánok a kántor.
Jellemzi ősi czopf (?) s hajtott nemzeti orr.
Hjah! okos itt a fő, le is csüng mellükre, —
Mélyen pislanthattak, a vutkis üvegbe.

Most jönnek a deli, (a bókért bocsánat.)
Fiatal házasok, látni egy pár százat,
Szájokban fityülő — a nemzeti hangszer, —
Ily fityülő rontá Jerikót le egyszer.

Végül az ifjuság, (no persze hogy nemes,)
Az ugyan nagy kérdés: vajjon hát hány telkes?
Meg felel rá könnyen: „Apámnak sincs telki,
Azért ócska ronyból sok telekre tel ki.“

Mondom, azaz irom: az ifjuság végül
Nem becsmérő számban, ott áll kétfelőlről,
Mindeniknek vállán vereshagyma füzér,
No már ez azután bizony csak sokat ér!?

Ah! pardon, bocsánat! Bizony majd feledem
A bájos hölgyeket, pedig lehetetlen, —
Sáronnak rózsáit hogy ne szedjem versbe,
S meg ne örökítem nemes „Füllentő“-be.

Hát... hát, hogy is kezdjem, — sok lehetett biz ott,
Magától értődik, ez sovány az hizott,
Utóbbiból mégis több volt képviselve
Mondanék néhányat, ha jutna eszembe.

Lassan ott tipegett a foghijas Száli,
Mindenki ismeri, nem kunszt kitalálni,
Különbén a madame nevezetes asszony
Ha elnyújtja magát a játékasztalon . . .

Itt párosan lépdél két éltes matrona,
A kettőnek együtt van épen egy foga.
Utánnok négy kullog ezt követi három,
De a kit keresek köztük nem találom.

Aha! itt lejtene, (a soványabb fajból,)
Khóbiné, ki nem tud meghízni a sajtól.
Áronné, a kedves, (ne vegye magára,)
Hisz néha el-el jár, az embernek szája.

Tárca.

Egy desperátus levelei.

III.

(Folytatás.)

— Kérem, kérem ne tessék tovább; nem vagyok kíváncsi.

— No hát lássa, ezek már mind bepöröltek s mind lefoglalták a fizetésemet, úgy hogy nekem, a mint ki számítottam: 1963 szeptember 17-ig kellene élnem, hogy ez mind leteljék, akkor én . . . azért megkapja, lássa nekem most kamattal szándékom kifizetni minden hitelezőmet. Kifizetem az extra budgetemből; csak hogy lás-sa egyszerre mind nem tehetem, tehát **a. b. c.** rendbe megyek.

Ugyan kérem, hogy is hívják csak? —

— Zveigbaum,

— Z-vel vagy Cz-vel írja a nevét?

— Z-vel.

— Z-vel? akkor sajnálom, mert egy kicsit későn kerül reá a sor.

— Alászolgája!

— Isten önnel Zveigbaum úr!

Felugrottam egy ló vonatú vasutra, s átkozott sors! a kinek a tyuk szemére hágok: egy hitelező.

— Régen nem volt szerencsém (mondá ő,)

— Valóban nekem is.

— A ligetbe tetszik?

— Nem biz én, — dologban.

— Egészségesen tetszik kinézni!

— Dehogy?

— Mikor tetszik már meglátogatni. Lássa az a kis adóság.

— Ugyan ne tréfáljon! hisz nincs arra önnek oly nagy szüksége?

— Hiszen nincsen, nincsen, de már két éve.

— Két éve? Teremtő isten, s azóta mindig eszé-be tartotta? No ezt már én nem kívánom ilyenekkel terhelni az emlékezetét! Tudja mit? Felejtse most el s azután majd én tartom eszembe két évig . . .

— És aztán?

— Aztán megint ön!

— És meddig megy ez így?

— Mig mind a ketten elfelejtjük utoljára.

— De mindig jó kedvű az úr! . . .

A ligetbe alig ülök az asztalhoz, a ki mellém vágó-dik — ki lehetne más? — hitelező, már a méreg esz, de csak hideg vér.

— Ugyan kérem soha sem kapom már meg azt a 11 forintot?

— Ugyan ne zaklassanak engemet örökké! Lássa, mondok önnek valamit. Ön abba a vendéglőbe jár vacsorálni a hová én, és én mindennap látom, hogy ön vacsorára netto egy forintot szokott költeni. Tudja mit? Maradjon otthon 11 napig és ne vacsoráljon, így aztán kvittelünk, s meglesz a 11 ftja. . . .

(folytatása következik.)

Erre jö egy sereg, mind a soványabb faj,
Hü jellemzőjük a nemzeti piros haj;
Kecsesen fecsegnek, mint békák a réten,
Hogy ha eső s vihar van kitörő félben.

No de rajta! rajta mindjárt itt a vonat,
S még el sem számláltam a kedves lányokat,
Pedig vannak sokan (Hisz azt ki ki tudja,
Hogy Izrael népe jó szapora fajta.)

A piac tájáról látunk sok szép dámát,
Noha sár sincs még is emelik a szoknyát,
Akad köztök olyan, a ki már jegyben jár,
Olyan jegybe persze, melyet maga csinál.

Szép szöke fürtökkel itt pirkad egy rózsza,
Lesi, várja ki lesz a leszakasztója, —
Mellette egy barna, — akár csak az anyja —
Nem volna már leány, ha több pénze volna.

De csitt! ki közelget? Két éltes matróna,
Mindkettő oldalán ott van a leánya,
Nem mondom hogy hívják: tudnak zongorázni
S külföldi nyelveken magyarul hagymázni,

Utánnok lebeg egy kedves szöke lányka,
Azt mondják hogy gazdag, van neki egy malma,
De, mert sokat kíván, s ő keveset adna,
Hát marad tovább is kedves (?) szöke lányka.

Sokat mondhatnék még, de lesz még ideje.
Mert nem jutna idő a fő rendezőkre,
Pedig Pinkhelesz úr s a diplomás sakter,
Tagadhatatlan hogy eben ugyan majszter!?

A művész kocsistól (fényképész idején).
Kölesönzött echt webén nyeregbe látom (n
A vitézlő saktert fényes nagy késével,
Komandiroz hetykén s büszkén jár alá s fel.

Hát Pinkhelesz atya? Telivér számaron
Oszlja a parancsot, mint hajdanta Áron,
De hall'szik már a fütty, zszibong a zsidóság,
„Hosanna! hosanna! — Itt jó a vigasztás!”

És megáll a vonat, eldörren az üdvöz, . . .
Soha ilyen éljent . . . valami borzasztó! —
Kiszáll a nemes (!) pap, node hagyjuk ezt ma,
Majd elmondjuk szépen mind a jövő számba? — —

CYCLOPAEDIA.

Régész = a házaló semita, — Nyelvész = az egri kofa. — Szopóka = csecsemő. — Nyúzó = Uzsorás, (néha prókátor!) — Koresma = holnap is az lesz! — Hor-dár = a Bohaty honorárium. — Mákvirág = néha az akasztófán is diszlik. — Bakator = a „kantinbeli” étkez-mény. — Csizmadia = lábinzseller. — Fejelés = művészet ála Kozarek. — Hizlalda = barátkolostor. — Pálinka = szivélyes búcsúszó. — Kintorna = az éhes komédiás bukfenca. — Szemész = sas — Színész = Tancsa. — Léhűtő = szakácsné. — Túró = sertés — Egyeb = f. tárkányi behozatali czikk. — Búvár = az adósok börtöne. — Kotlik = a színésznő szája a „Háromcsőrű kacsá”-ban. —

Szerelmes levél.

Kedves szeretőm belá,

Mar ojjan regén vartom a Levellit, hogy a nyuk-hatatlanság miat a szívenbe sem hagyot nyukodni? a müt holnabba, mikor prezentbe it vótt ön Béllam! meg-ígírte hogy mingyár ír mihelyest haza ér, de meg most se gyüt meg a Levell, talán hűtlenségben gondolom,

vagy mar nem szeret, O ez fájdalmas kín nekém? Min-den munkámót könyveimmel öntözöm tudgya e meuyi ke-serüsegét, áltam én ki maga önért mikor az ezredgyivel it álemásozot, a ludczombokér mindég en szenyvetem a gya-lazatot akit maga önnek hü szeretetbűll elgyugtom az Urak étellibul. Ezt gondoja meg, es azon kívüll sokat? Tehat írja mégg kedves szeretőm Bélla hogy van!

It küldökk magának 2 ing, 2 labraválló, meg egy sodar, akit magam szomorú kezeivell vartam; it felejte-te a mutkór hogy it vót akit maga úgy hi, hogy aszony-gya, izé: Kartusnyi, az is it küdök, masnap regel tana-tám meg az ágy alatt.

Husvétban gyűjön el az ispánj úr nem lesz ideha-za. Most sok úri vendéget várunk, lesz talám egy kis czipőre valo.

Marádok a maga hiv szeretője a sirba is
Felbedró 1881. be ápilus 8-án.

BORISKA
szóbajány az ispánj úr
uradalmába.

Válasz.

Imáldott Boriska Kisaszony Szeretőm!

Ide avizállott levelét megkaptam és szomorú sorait de adjusztállya ki drága kegyed briliántos kebeliből az fájdalmat mert én hü vagyok magáhol, mint az arme lajblim galerián élkeskedő három csillaghol. — Az én szilvem is ép oly fájdalmas, de oda se neki! Majd ki-kurállya a viszontlátás keblünk fájó szilveit.

Legjobban megfogta szilvemet az küldött kedves sódar küldeménye; be is kvártélyuztuk azt azonnal az káplár: Csendes barátommal a komisz gyomorba for-siftmesszik, Kár hogy nem vótt küldődve hozzá egy kis veress aldebrei tinktura; talán már nem ön kegyed a pincze komendáns?

Vigyázzon drága boriska szeretőm, egészségire én nem igen szeretem hogy az uri vendégeket úgy várja; hamisak ám a czibil urak is néha, ön kegyed pedig i-merem milyen jószívü, de azért maradok milljom esol-kokkal kedves szeretője a husvétig.

Hevesen 1881. e-ztendő áprillis 12.

Führer Béla Keresztury
im 12-ten huszáren regiment 3-te
Svádrony 4-te Zukk.

Úzsorás szörnyek csarnoka.

I.

DONVÖLGYI LAOS.

Jelige: „Nem anyától lettél”
Népdal.

Minden ember dicsekszik apja, nagy — szép déd és ósapjával, hogy ki és mi volt s minő érdemeket szerzett mindenik előde a haza dolgában. Ez már szokásos gyen-gesége minden beszélő tehetségnek, sőt némelyik olyan igaz vitézi dolgokat is tud felhozni, melyet a kuvasz is kül-hegygyel figyel meg s mosoly kifejezhetésére farkát moz-gatja meg.

Hősünket, kit jelenleg elsőnek bemutatni szerencsé-sek vagyunk, ily alaptalan hiúságokkal nem vádolhatjuk. Az ő előde, sajnos nem a mi drága földünkön termett. A fáma azt mondja felőle, hogy valahol a moszkoviták tövises talaján, a himbogár eresztette kábítóporának szim-atolása következtében a cigány leányzó adván léteit ne-ki s a javában dühöngő orkán az Eged tetejére pottyantá,-innen leguruiva szörnyszülött lett.

Másoldalról meg az a hir kering, hogy hősünk a hevesi dinnye földön termett volna. a mi valószínű, mert valóban, az észjárása valamint modora és eljárása a szortyanásig édeskés. Páratlansága kitünik a bagóhitbűl is, — mert mai napság már a bagó és felekezet nélkü-

liség elkezd harapódzni mint a szerbtövis a határban, mely kiirthatatlan.

A kofákat 20 ftjával segíti ki hetenként, melyért mi kamatot sem követel csak két kiló hust egyegy hétre.

A szegény parasztnak csak 8 kamatra adja ki pénzét, félvémulva, pedig beperléssel fenyegeti, a mikor kiegyezik 30 kamatra; fél év múlva, újra szüksége levén a pénzre, — felszólja még 20 percenttel. . . . .

Szinte örül a lelkünk, hogy ily hazafiakkal dicsekedni tudunk!

Vidéki kürt.

Istenmezejeén abba ja hónapba a mikor az ideén husveét esik.

Tekeéntetes Hazug szervezteső Uram!

Jaó amminap a mikor a Poncz Józsi ki jaz öreg Poncznak ja tija — boótyaába ányis mageó Peeterkeére le ballaokaáztam, egyútvál be mentem jaz postaára is, ha nincs-e a falunak leveli vagy úsaágja, a hun is csakugyan tanaátom egy rám aántrecczolt levelet, meg oszt egy nekem keüdütt usaágot, melyre affcele fikturaás ember figuraásbaó, ki van rakva a tetejibe, hogy: „Füllentő“ — Ne te nye Esvány! szaollok úgy magamho, haát maág e mi? Vad körtve-é e, vagy hereócze; usaág e maág-e, vagy ostornyel, mer ilyet meeg nem átttem eleven-ten? —

Hászén uram aszt jaú tom eén, úgy is, hogy egyik usaág se ir igazat, haát meeg ilyen czimeres hazug úságtú, hogy vaarjeek jaz ember igassaágot. Raá tesz em a zsellejérségem, ha van benne egy igaz szoó, oszt ilyet is ki mer szi nyomtatni? mekövetem a szervezteső uramat, emmí biraúnk maág sok bolondot ee hitt nekem, de ha ezt el aúvasom neki, nem hiszem, hogy el higgye, hogy a benne aá, a mi benne á,

Haza értembe oszt a aóntrecczolt levelet is feé bontottam, a melyik gyótt Egerbeó az úsaágának zsellejérséje, szaúgaájjak magának robotot, oszt irjak bele mint az „Friczibe“. Deraága uram, nem tok hazunnyi egy keét kilaás feódee se, haát így biz nem tom eén, hogy, hogy tehessem meg a kivaánságaát; de mijutaáng szoktam irnija neéha, haát menesztek egy kis iráást, hogy tunná me mi törtéenyik nálaonk.

Nem esmeri maga a naálaónki Gazsi Ignác ferenczet, a ki hités ember? Hogy is ósmernee, mikor een se esmerem ma gaát. No Haát evvel a törtéent a minap hogy a nyikraába valaó taársaságú ki pipicziaázták úgy, hogy a laába se érte a feódet, meé pegy azeert, mer András Matyi Bera, a ki egy senki se, szörnyenkeép maódon haragudott raá, meg hogy a simaába gyótt zsidáó kocsmááros feleseegi a paállott szaáju, aszt tanaáta neki szaúnnyi, hogy oda vaágom az aabraázattyaát a tereenyemhe. Haát biz-e nagy dolog, magam is aszondom: ki veled a becselőletés taársaságú te Gazsi Ignác fero, mer hogy András Matyi Bera rád haragszik a meé csak me vaóna, aám haát ez is baj; de hogy a zsidáóval kikötöl-e nem járja, mer tanúd meg aszt, hogy: ki a zsidáónak nem köszön, át esik a küszögön. —

Ha eszt az a hires sem itt sem ott Istaoky me tunná, jaj de vaona neked Gazsi Ignác fero, mer tun meg aszt, hogy eó a zsidáóú úgy szeretyi, mint teeged a kasza taársulat, eó is aszongya, mint neked montaák, hogy: ki fele vele.

No lássa e mind igaz ám, a mit irtam, ilyen becsület tudáók vagyáonk mink itteng, hogy közteónk senkit me nem sziveleónk a ki a zsidáóú bántya, hanem haát ki beéceézzük, csakhogy sok van meég közteónk ganaj, a mire een aszondom: ki vele ha senki nem marad is.

Meég vaona maás úsaág is, de aszt maáskor irom meg.

Tisztelem köszöntöm mindenesteó oszt vagyot, mint közönségesen.

Meezes Esvaány

zsellyéer.

Nyilatkozat.

A „Füllentő“-ben megjelent és Hizványi Jankóra irt cikkekre vonatkozólag ezennel kijelentjük, miszerint Hizványi Jankó név alatt, senkit városi polgártársunk közül nem értettük, senkire nem ézloztunk, senkit megbántani nem akartunk, Hizványi Jankó csak költött név illetőleg egyén.

Eger, 1881 april 10-én.

A „Füllentő“ szerkesztősége.

A „Füllentő“ hirei.

■ A színészek Lászi derék igazgatása alatt, csakugyan körünkbe jönnek. Szerencsét kívánunk nekik s reméljük, hogy atehetősebbek inkább ezeket a művészeket mint a kötéláncosokat fogják pártolni. A bukfenchányás, nem művészet, azt minden ember ha kedve tartja szobájában gyakorolhatja, — különben nem hisszük hogy a magyarból született kötéláncos vagy csepü rágó válhatna. — Meglátjuk kik lesznek az új Maecenasok, mert a régieket ósmerjük. —

■ Hymen. Az új polgári házasság már is meg hozza a maga gyümölcsét: Veinstein Abraham, derék rongyszedő polgárunk, legközelebb oltárhoz pardon a polgármester egyeztető asztalához vezeti Karikás Panni derék kapás hajadont. A két fajból álló lakodalmas nép, két asztalnál fog elkülönítve étkezni, — nehogy a kóser a treffel, adut legyen.

■ Nagy a szomorúság a polgári házasság elvei szerint fennálló, tarka papok közelébeni búmszti kávéházban, mivel a kávésné Khüvesmezei élte delén levő élete párja, nem foghat kaszirnót Budapesten, dacára annak hogy eget földet ígér; — tudják már azomban Pest-Budán, hogy milyen a firma, hol egy hónapra 30 nap adatik fizetéképen, s a kaszirnó eltávozásakor kiállittatván vele előbb a nyugtát p. o. 45 fról, s nagy szerencse ha arra 15 flóressel szuratik ki a szeme. Ilyen lépfogó bogarai vannak az erkölcsrontó búmsztiáknak! —

■ Valami Hazafi Veray János „nép költő“nek cimerezett jótékonyági egyéniség hóbertos ficamodásaival Eger városát is szerencseltette. Jeles tulajdonai onnan erednek, hogy a jótékonyág czégére alatt — az eke szarrát odahagyván „népköltőnek“ csapott fel, hogy a mások filléreiből könnyen megélhessen Némely ember bolondnak tartja, pedig, elég leleményesség tápasztalható benne.

■ Nemes Talya városa (?) hol hajdanta püspöki székhely létezett, — kancsal szemmel nézte a nemes élőljáróság a patak választotta szomszéd maktári állami ménosztályt, s elhatározta hogy hasonló ott is felállittassék, nemesítvén a ló nyeritést. Az elhatározást tett követé s egy 2 tagból álló küldöttség menesztetett Telekre, egy csődört hozandó magukkal, azonban csodák csodája, mire hazazohták volna kancává változott. Külömben van Talyának csődöre Egerben, a mely özv. U-nénál nyerit, de kiváltani nem tudják! —

■ Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.